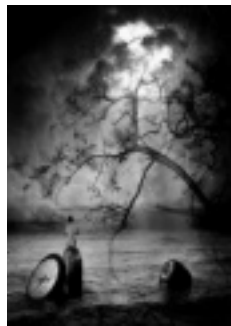

Gió bão mưa đông cũng chẳng về

Contents

Gió bão mưa đông cũng chẳng về	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9 (hết)	18

Gió bão mưa đông cũng chẳng về

Giới thiệu

Dịch: Darth Athox Nguồn: [www. tangthuvien. com](http://www.tangthuvien.com).

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-bao-mua-dong-cung-chang-ve>

1. Chương 1

Đường Gia cuối cùng cũng tới được thành phố đó, gió biển hiu hiu lạnh, không khí mang theo mùi muối nhàn nhạt. Lái xe suốt năm giờ, cuối cùng hắn cũng đứng được ở quảng trường nhân dân tại trung tâm thành phố. Nửa đêm rồi còn có sinh viên nam nữ uống rượu say, đỡ nhau lảo đảo đi qua. Hắn hé nửa cửa kính xe, híp mắt xem thời gian.

Đợi một lúc lâu, khoảng hơn nửa giờ, Cận Duy Nghi mới vội vàng bước ra từ một chiếc xe taxi, tùy ý khoác một chiếc áo choàng lông dê màu bạc, nhanh chóng ngồi vào trong xe.

“Rốt cuộc em cũng học được cách tới muộn rồi?” Câu đầu tiên của Đường Gia làm cô im lặng một lúc lâu, trước kia khi hẹn, cô thậm chí còn tới sớm hơn hẳn, sau hẳn lại không nhận được nói tiếp: “Có người nói, con gái tới muộn tầm mười lăm phút là hợp lý nhất.” Cận Duy Nghi không buồn để ý: “Thời gian của ai mà chẳng phải thời gian?” Cô còn có công việc, không như hẳn, trong nhà có cơ nghiệp lớn, cha mẹ hẳn lại chăm chút cho hẳn từng chút một, dẫu sao cũng là đời thứ hai thoải mái ăn chơi, đương nhiên phải tự do hơn một công nhân viên ăn lương bình thường như cô rồi.

Hắn lại liếc sang cô một cái, giọng điệu có phần châm chọc: “Duy Nghi, không túng thiếu tới mức cả xe cũng bán rồi đấy chứ?”

Cận Duy Nghi buông mái tóc dài ra sau, giọng nói bình thản đáp: “Công ty của Tri Viễn chỉ mới thành lập, tài chính còn hơi khó khăn.” Nàng quay đầu sang đối diện với ánh mắt hẳn: “Nếu không tôi cũng không tới muộn, đã quá nửa đêm, không đón được xe.”

Hắn cười: “Muộn quả thật không phải phong cách của em.”

Mọi thứ chung quanh đều ảm đạm, chỉ có những ánh đèn sắc sỡ từ trong thành phố chiếu rọi vào xe, ánh mắt hẳn sáng rực, khó mà thấy được vẻ buồn thả.

“Nói đi, tìm em có chuyện gì?” Cô khẽ dụi mắt, trong giọng nói còn nhuốm chút mệt mỏi: “Sáng mai em còn phải lên máy bay.”

Ngón tay hẳn gõ nhẹ lên tay lái, thản nhiên hỏi lại cô: “Vậy sao em còn đồng ý tới gặp anh?”

“Đại thiếu gia, anh từ xa đến, dẫu thế nào em cũng phải tới gặp chứ.” Duy Nghi quay đầu sang nhìn vào mắt hẳn, nở nụ cười bất đắc dĩ: “Muốn đi ăn khuya không? Anh dẫn đường đi.” Cô nhanh chóng cởi gói áo choàng lại, khẽ dựa lưng lên ghế tựa. “Em ngủ một lát, lúc nào tới gọi em.”

Vẫn không hề để ý như trước, Đường Gia đóng cửa kính xe lại, nhìn lướt qua cô gái bên cạnh, cô đã thực sự nhắm hai mắt lại, khuôn mặt tái nhợt đầy mệt mỏi, ngay cả thần sắc cũng rất ảm đạm.

Hắn nhớ lại lần đầu gặp cô, khi đó hẳn mới từ nước ngoài về, cùng cha mẹ tham gia một bữa ăn xã giao với đủ các loại gia đình. Có quan có thương, tất cả hòa hợp như người một nhà. Cô nhu thuận đi bên cạnh cha, có vẻ vô cùng quen thuộc đối với những chuyện như thế này. Mẹ hẳn khen cô tuy nhỏ mà đã thật xinh đẹp, không dám làm lỡ mất thời gian trò chuyện của đám nhỏ. Cô bèn lễ phép cười với hẳn, hẳn cũng hơi hứng thú với nụ cười của cô, môi khẽ nhếch lên một ít, ôn hòa ôn nhu, lại có chút vẻ không đành lòng. Đương nhiên là sau này mới biết, hóa ra bị lừa, cô với em trai cô có thể nói là cùng một loại người, luôn luôn kiên định và quyết đoán. Mẹ hẳn rất thích cô, luôn đi bên cô hỏi nọ hỏi kia, cô cũng thật kiên nhẫn, trả lời rất nhu thuận, mãi tới khi ăn uống xong, về nhà rồi, mẹ hẳn vẫn khen không dứt lời.

Khi đó hẳn tự cho là tuổi trẻ tài cao, gia cảnh lại cực tốt, không ngờ Cận Duy Nghi đã sớm có cái nhìn thành kiến về mình, chẳng qua chỉ là hạng công tử trẻ tuổi phong lưu phóng khoáng. Hẳn cũng thấy rồi quên, qua năm sau, lại gặp nhau trong một bữa ăn của công ty, cô vẫn còn trẻ tuổi song đã có thể tiến vào tầng lớp cao của công ty, nghe nói hoàn toàn dựa theo thông báo tuyển dụng để gia nhập, không muốn mượn dù chỉ một chút giúp đỡ từ phía cha mình, do đó cũng có chút kiêu ngạo.

Bữa ăn hôm đó, Cận Duy Nghi như một người hoàn toàn khác, mặc một bộ váy đen công sở với chiếc áo trong màu trắng cực kỳ gợi cảm, hoàn toàn không giống cô bé xinh đẹp ngọt ngào ngày trước. Hẳn dẫn theo bạn gái, Cận Duy Nghi thấy hẳn cũng chỉ khẽ gật đầu, giả bộ không quen biết.

Vì vậy cảm thấy cô thật đặc biệt, hôm sau bèn gọi điện hẹn cô, Cận Duy Nghi ở đầu kia điện thoại lúc đầu sững sốt mất một lúc rồi mới xin lỗi: “Không được rồi, hôm nay em có hẹn ăn cơm với em trai rồi.”

Cận Duy Nghi chưa bao giờ là cô gái nhút nhát hay do dự, ngày hôm sau khi hẳn tiếp tục gọi điện hẹn, cô vừa đáp ứng đầy sáng khoái vừa cười nói: “Không cần tới đón tôi đâu, nói cho em địa chỉ, em tự tới được.” Hẳn nói địa chỉ xong, đầu kia điện thoại vang lên tiếng cười: “A, nơi đó hả? Thật ra cứ tùy ý ăn một chút là được mà.”

Kết quả hẳn tới đó, đi vào trong phòng, không khỏi nhắc cổ tay xem đồng hồ rồi lại ngạc nhiên nhìn cô gái đang ngồi uống trà kia, không ngờ lại chẳng nghĩ ra nên nói cái gì.

Phản ứng của Cận Duy Nghi rất bình thường, cô vuốt mái tóc ngắn, mỉm cười: “Rất xin lỗi, anh không muộn đâu – hôm nay rảnh tay xong việc sớm, em lại không biết phải làm gì nên đến đây ngồi trước. Nơi này cũng đẹp, ngồi ngắm phong cảnh cũng không tệ.”

Cô chỉ tay ra ngoài, trong vườn có một cây mai, vài nụ hoa còn chưa hé nở, cảnh sắc như một bức tranh.

Cuối cùng, hần chỉ đành nói: “Em làm anh cảm thấy mất phong độ quá.”

Khóe miệng Cận Duy Nghi hơi kéo lên, rồi lại cố nhịn cười: “Thật sao? Em không nghĩ nhiều tới vậy.”

Thế nên những lần sau hẹn cô ăn cơm, Đường Gia thường rất căng thẳng, lần nào tới trước giờ hẹn khoảng nửa tiếng lại gọi điện cho cô, hỏi: “Em đến chưa?” Thật ra lần ấy là tình cờ, sau đó cô cũng không còn rảnh rồi như vậy nữa, hẹn khoảng mười lần, cô đáp ứng được một lần cũng đã không tồi rồi.

Có vài lời, Đường Gia biết, người như hần khó mà lấy đủ dũng khí nói lên lời thay đổi quan hệ. Nhưng hần hoàn toàn không ngờ được là cả đời, hần lại chưa bao giờ dùng thái độ nghiêm túc để nói lên cảm giác của mình đối với cô. Cận Duy Nghi hai tay cầm chiếc chén sứ, vẻ mặt không hề để ý, cuối cùng cũng nói: “Đường Gia, sao anh lại như vậy?”

Cô nhẹ nhàng uống một ngụm đồ uống, con mắt trong trẻo đảo qua, thành thực nói: “Em biết lần đó anh hẹn em là ý của bác Đường, em đồng ý đi cũng là nể mặt bác ấy, để mọi người đều vui lòng. Nhưng cứ như vậy mãi, thật mất vui.”

Thời đại này luôn chú ý tới việc kết hợp quan thương, cô lại chẳng có hứng thú bởi tiếp.

Đường Gia nhìn cô, bỗng hận chẳng thể quăng cái bàn trước mặt đi, tình cảm đó chẳng lẽ là hần tự mình đa tình? Tình cảm đó chẳng lẽ là hần đơn phương?

Hần đứng dậy bước đi, chẳng buồn nói với cô nữa câu.

Cận Duy Nghi do dự một lúc, rốt cuộc cũng quyết định đuổi theo, nắm lấy áo hần, nàng cũng khá cao, song vẫn chỉ đứng tới bả vai hần: “Anh cần gì đi thật như vậy chứ?”

Hần tự nói với mình, trên thế giới này còn thứ gọi là phong độ, song cơn tức giận vẫn chột ần chột hiện, vì vậy giọng điệu cũng trở nên trào phúng: “Giờ cô còn nói thật với tôi?” Cô kinh ngạc buông tay, nhìn xe của hần lướt qua như bay.

Thật ra Đường Gia không biết, cô gái đầu cá tính độc lập như vậy cũng chỉ là con gái bình thường mà thôi.

2. Chương 2

Lần đầu tiên Cận Duy Nghi gặp Hoắc Cảnh Hành là ngày trình diện cuối cùng của tân sinh.

Đại đa số sinh viên đều tới trình diện vào hai ngày trước khi hết hạn, tránh cho ngày cuối luống cuống tay chân. Cha xin phép đặc cách cho cả nhà bốn người cùng cô tới trường học, làm xong mọi thủ tục, ký túc xá của cô đối diện ngay với mặt trời, ánh nắng chiếu thẳng vào, chẳng khác nào cái lồng hấp. Mẹ cô cau mày nhìn con gái đầu đầy mồ hôi: “Duy Nghi, lấp điều hòa trong phòng ngủ nhé?”

Quy định của trường, điều hòa là trang bị tự nguyện của sinh viên, Duy Nghi nhìn ba cái giường khác vẫn còn trống, hơi do dự với lời của mẹ: “Hay thôi, đợi bạn cùng phòng tới rồi bàn sau.” Nhưng vẫn không lay chuyển được mẹ cô, chưa tới tối đã có nhân viên tới lắp điều hòa. Cha mẹ đều vừa lòng rồi, cô bèn giục hò trở về, cô và Cận Tri Viễn đi phía sau cha mẹ, em trai cô hứng thú nhìn quanh trường: “Đại học Z thật không tồi.”

Cô bèn làm bộ lên lớp: “Học hành cho tốt vào rồi em cũng thi được thôi!”

Cận Tri Viễn nhún vai, chẳng hề để ý, cứ như kỳ thi vào đại học Z đối với hắn chẳng phải việc khó. Cô bèn hạ giọng: “Cận Tri Viễn, em đừng tưởng ba mẹ không biết thì chị cũng không nhé, em mới có cấp ba đã chạy theo một, đua đòi yêu sớm rồi hả?”

Hắn chỉ cười “phì” một tiếng: “Chị, chị nghe ai nói bừa thế? tự lo cho mình đi.”

Cô nhìn em trai không nói gì, thật ra cũng chẳng thể trách mắng được, dấu sao thành tích của hắn chưa bao giờ khiến người nhà lo lắng cả, chuyện này cả cha lẫn mẹ đều chẳng quản, sao người chị là cô lại phải quan tâm chứ?

Hai ngày sau, Cận Duy Nghi đi dạo lung tung trong trường, nóng thì mua cái kem ốc quế lớn, ngồi dưới gốc cây râm mát, trầm tĩnh như một bà lão, nhìn những sinh viên khác vui vẻ đi tới đi lui.

Nam sinh đến gần cô mặc một chiếc áo thun màu vàng nhạt được giặt nhiều lần tới mức đã trắng bệch, quần bò vốn có màu xanh đậm, nay đã thành màu xanh nhạt của nước. Bộ quần áo đó tuy mộc mạc lại hơi khó coi song không thể làm hao tổn khí chất của nam sinh kia, vóc người hắn cao gầy, mái tóc ngắn đơn giản sạch sẽ, đôi mắt dịu dàng trầm tĩnh, khiến người ta gợi nhớ tới viên ngọc cổ chưa được mài dũa.

“Chào bạn, cho hỏi tới trạm xá kiểm tra sức khỏe phải đi đường nào?” Giọng nói của hắn thật dễ nghe, lại thật lễ phép, dễ tạo hảo cảm.

Duy Nghi chỉ đường cho hắn, thật ra nàng không nói rõ được, mà ngồi cũng đủ rồi, vì vậy đứng dậy nói: “Để tôi đưa cậu đi.”

Hôm đó thời tiết nóng bức, nàng mặc một chiếc quần ngắn thêu hoa đáng yêu với chiếc áo thun đơn giản, thân hình thiếu nữ tươi tắn như một đóa hoa bách hợp trắng trẻo, Hoắc Cảnh Hành kinh ngạc: “Cô cũng là sinh viên mới?”

Duy Nghi cười lớn: “Cậu nghĩ rằng tôi là sinh viên cũ sao?”

Hắn cũng cười, vừa rồi chỉ nhìn thấy cô lười biếng ngồi dưới bóng râm nghỉ ngơi: “Tí nữa thì gọi cô là chị rồi.”

Theo lẽ thường sẽ hỏi quê quán, Duy Nghi có nghe nói qua, đó là vùng núi trong một tỉnh giàu có ở phía đông, một huyện nhỏ quanh năm nghèo khó, hay xảy ra bê bối. Tới cửa trạm xa, cô mỉm cười tạm biệt hắn.

Duy Nghi ngắt ít cỏ trên đầu bện thành cái mũ che nắng quạt gió, nhẹ nhàng ngâm nga, dưới ánh mặt trời, ngay cả không khí cũng nóng nực, khuôn mặt cô ửng đỏ, quay người lại đi mua một que kem vani, chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào.

Khi Cận Duy Nghi bắt đầu biết ở trường Z tiệm sách nào giảm giá 20%, cửa hàng hot dog nào ăn ngon, thì đã là chuyện của mấy tháng sau. Lá ngô đồng vàng óng rơi khắp sân trường, trời thu ngập trong không khí lãng mạn. Vài cuộc tình tươi mát đã nảy nở giữa mấy cô cậu tân sinh trẻ trung. Trên bảng tin ngày ngày dán kín thông báo về các cuộc vũ hội của viện nọ viện kia. Nói thật, Duy Nghi chẳng có tí hứng thú nào với trò nhảy nhót này, ngay cả vũ hội ở viện của mình cô cũng không thêm đi, chỉ rúc trong phòng xem phim buổi trưa. Hitchcock, khi đến cảnh cô gái trong bồn tắm lộ vẻ kinh hoàng - cô liền cảm thấy gió phả ra từ chiếc điều hòa lạnh hơn bao giờ hết, da gà da cóc đua nhau nổi lên.

Duy Nghi vẫn quyết định ra ngoài một chút, trung tâm sinh hoạt cho sinh viên có dán áp phích, vũ hội cho tân sinh viên trong học viện. Suy nghĩ cả nửa ngày, cuối cùng cô quyết định đi mở mang kiến thức. Phòng sinh hoạt mở điều hòa, cô lập tức cảm thấy thật thoải mái, vì thế lén tìm một vị trí ngồi xuống. Vốn bàn ghế trong phòng đã có người ngồi cả rồi, xung quanh có không ít sinh viên đang đứng, thật ra hôm đó cô mặc một chiếc áo polo ngắn tay màu xám, quần bò, với chiếc giày vải màu đen, trông cũng thật tự nhiên thoải mái, song lại hoàn toàn không hợp với những sinh viên nữ khác trong vũ hội. Những cô gái khác đều mặc những bộ váy dài lả lướt, trang trí tinh xảo, rụt rè tao nhã đứng một bên. Âm nhạc đã bắt đầu vang lên, ngón tay Duy Nghi nhẹ nhàng đánh nhịp, bỗng dưng hai mắt sáng ngời.

Cô đứng dậy, bước nhanh về phía trước, cười hi hi với một sinh viên nam vóc dáng cao cao: “Này, còn nhớ tôi không?”

Có lẽ đây là sinh viên nam duy nhất mà cô nhận ra trong số mấy trăm người, một mình ngồi không cũng chẳng tránh khỏi buồn chán. Duy Nghi quyết định thi thoảng cũng phải tự khiêu chiến chính bản thân mình: “Bạn Hoắc, mời bạn nhảy một điệu nhé.”

Hoắc Cảnh Hành rõ ràng đã đen đi do phơi nắng, điểm duy nhất không thay đổi dường như là hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái, hắt hơi lui lại một bước, cười: “Tôi không thể.”

Duy Nghi chớp chớp mắt, lấp lánh như những viên thủy tinh rơi xuống: “Vậy cậu tới đây làm gì?”

Hắn không từ chối tiếp, cuối cùng cũng bị cô kéo vào trong sân nhảy, nghe cô nhỏ giọng nhảm nhạp, từng bước một tiến vào giữa sân.

Ngay cả Duy Nghi cũng khó mà tin nổi cảm giác về tiết tấu của nam sinh đó lại tốt tới vậy — cô không khỏi nhỏ giọng hỏi hắn: “Đây có đúng là lần đầu cậu nhảy không?”

Hoắc Cảnh hành không giống nam sinh vừa học nhảy, căng thẳng chỉ biết nhìn chăm chăm xuống chân, ngược lại lại ngẩng mắt lên, mỉm cười: “Cậu dạy giỏi mà.”

Nhảy xong ba điệu nhảy, hai người đã từ bên trái hội trường chuyển qua phía bên phải. Duy Nghi nhìn thoáng qua đôi giày chơi bóng màu trắng của hắn — loại bình thường nhất, trên chiếc giày trắng buốt đó còn in lại rõ rệt hai dấu chân, vì vậy không khỏi mỉm cười: “Vẫn nhảy nhảm rõ nhiều.”

Cô nghe thấy sau lưng có người gọi hắn: “Hoắc Cảnh Hành!” Cô hơi nghiêng đầu, đuôi ngựa quét qua vai: “Núi cao ta ngẩng trông, đường rộng lớn ta đi tới.” Hắn mỉm cười gật đầu: “Đúng vậy.”

(Nguyên văn: Cao sơn ngưỡng chỉ, cảnh hành hành chỉ.)

Sau này Hoắc Cảnh Hành đi xa rồi, Duy Nghi thường một mình nhẩm lại cái tên này, Cảnh Hành, Cảnh Hành, rồi lại nghĩ tới câu nói: “Dẫu chẳng thể tới được, song lòng vẫn hướng về.”

Nàng vẫn thường đi tới các thành phố lớn, công việc liên quan tới thể diện, tự lái xe của mình đến siêu thị, tới đó, trên tầng cao có một vùng trời riêng của mình. Lại thường thường vào coi blog của hắn. Thật ra Hoắc Cảnh Hành rất ít khi update, thi thoảng có viết bài lại chỉ như nhật ký, ghi lại những chuyện trong ngày, giản dị đơn sơ tới mức ngay cả ảnh chụp cũng chẳng có.

Duy Nghi thường mặc đồ ấm áp thoải mái nằm trên giường, đọc từng chữ từng chữ một, muốn nhấn lại cho hắn, viết xong một bài dài dằng dặc, lại mãi không dám nhấn vào nút “Xác nhận”, vì vậy lại xóa sạch, tắt trang đó đi, ngủ tiếp. Dường như chỉ có vậy cô mới có thể thật sự ngủ được. Cô cũng hiểu về chuyện của mình, trong trường, hai người bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè, thậm chí còn kém hơn bạn bè bình thường một khoảng, cô đứng từ xa nhìn hắn, ngay cả hắn có nhìn lại không cũng không rõ.

Lời của tác giả:

Hoắc Cảnh Hành, chữ “Hành” đọc như “hàng”, nghĩa là đường lớn.

Cao sơn ngưỡng chỉ, cảnh hành hành chỉ. Tuy bất năng chí, nhiên tâm hướng vãng chi

Núi cao ta ngẩng trông, đường rộng lớn ta đi tới. Dẫu chẳng thể tới được, song lòng vẫn hướng về.

Là một câu trong đoạn cuối cuốn “Khổng Tử thế gia” của Tư Mã Thiên.

3. Chương 3

Sau huấn luyện quân sự là liên hoan văn nghệ tân sinh viên. Không trường nào muốn đứng sau lưng kẻ khác, chỉ ước tiết mục mình để cử được chọn. Lúc này, ai ai cũng nhận ra Duy Nghi thực sự khác với người thường. Vóc dáng nàng cao ráo thon thả, lại có buổi vũ hội khiến cho người người kinh ngạc kia. Nên biết, danh tiếng người đẹp vốn loan truyền rất nhanh. Song, khi các chị khóa trên tới tìm cô tập nhảy, Cận Duy Nghi không hề nghĩ ngợi: “Chị, em không muốn nhảy.”

Sinh viên mới vào học rất ít người trực tiếp nói với các anh chị khó trên. Về phần nói “không” lại là một môn học lớn khác. Cận Duy Nghi ở phương diện này có thể nói không học cũng biết. Cô bảo: “Em không muốn nhảy.” thậm chí ngay cả lý do cũng không nói, làm cho chị sinh viên khóa trên vốn luôn nghiêm khắc cũng cảm thấy cô có nỗi khổ riêng, tới cuối cùng mới nhớ ra mà hỏi: “Sao vậy? Gần đây bận chuyện gì sao?”

“Ài, chị à, kết quả thi phân cấp môn tiếng Anh đã có rồi, chị không biết điểm của em tụt tới mức nào thôi. Bị phân vào lớp cấp một cuối cùng luôn, giáo viên nghiêm lắm, em ngày nào cũng ngồi học từ mới mà còn chẳng kịp.”

Một năm sau, ngoài cửa trường dán kết quả thi cấp bốn, Cận Duy Nghi lại gặp đàn chị, người ta rõ ràng vẫn nhớ về cô, nhìn điểm số cao tới mức đáng sợ mà nói không nên lời. Cô chỉ mỉm cười thoải mái: “Chị à, em là cần cù bù thông minh thôi.”

Cá tính của cô thật sự thoải mái, có vẻ dứt khoát hiếm thấy ở nữ sinh, quả thực nam nữ đều chơi chung được, bạn cùng phòng sau này lên nói với cô: “Cận Duy Nghi, theo tớ biết, rất nhiều con trai đang thầm mến cậu đấy.”

Nhấn mạnh hai chữ “thầm mến” là vì người dám công khai tình cảm của mình đối với cô có thể nói là cực kỳ hiếm thấy. Khi đó đã vào năm hai, ngoại trừ học bổng hạng nhất ra, các loại danh mục học bổng chuyên nghiệp được thiết lập, trong hệ tài chính, dường như luôn tập trung về trên người cô. Về phần cán sự sinh viên linh tinh, thật ra cô chưa từng dính dáng tới. Thế nên sau, ở năm thứ tư, khi điền vào bản sơ lược lý lịch, bạn cùng phòng dùng giọng điệu cuối cùng cũng hiểu bảo: “Tớ nói này, nếu cậu chịu tích cực đôi chút trong mấy hoạt động sinh viên, bản sơ lược lý lịch này chắc có thể đóng thành sách rồi.”

Duy Nghi sửa sang mục “Giải thưởng đạt được” trong word, chi chút hết ba trang, khiến người xem hoa cả mắt.

Tận đáy lòng, cô vẫn thích những thành tựu thu được khi học tập, hoàn toàn là dựa vào sự cố gắng và thiên phú của bản thân, không dính dáng gì tới những quan hệ rối rắm giữa người với người, cười hi hi đáp: “Tớ đâu phải thần tiên, học tập với hội sinh viên, dù thế nào cũng chỉ chọn được một thôi.”

Cũng như lần đó, trường đại học mở một đại hội khen thưởng, trao học bổng do một xí nghiệp Hồng Kông trao tặng, nàng rầu rĩ ngồi ở hàng trước, nghe bài phát biểu dài dòng của các giáo viên, lãnh đạo. Sau mới nhìn thoáng qua phía sau, bỗng tim đập nhanh hẳn, nam sinh với sống mũi cao thẳng, thuộc loại không đeo kính hiếm thấy trong số đám sinh viên tốt, chiếc áo khoác cũ mềm, cúi đầu đọc quyển sách trên tay.

Hoắc Cảnh Hành.

Cô đang buồn chán muốn chết, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu xuống, ngoan ngoãn tụ lại bên mé tay, mu bàn tay trắng trẻo lộ ra chút gân xanh. Cô bỗng nổi tính trẻ con, di động vừa hay có tấm kính bảo vệ, vì vậy ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, vệt sáng phản xạ màu trắng chạy loạn khắp nơi. Thử một lúc lâu, rốt cuộc cô cũng chiếu chính xác vệt sáng đó vào khóe mắt hần.

Hần ngược lại lại chẳng kinh ngạc, chỉ khẽ nhú mày, sau đó từ từ ngẩng mặt lên.

Duy Nghi thầm nín cười, cố nén suy nghĩ muốn quay lại phía sau nhìn một cái, thu lại di động, chăm chú lắng nghe hiệu trưởng phát biểu. Nghe được mấy câu lại cảm thấy dài dòng chán ngắt. Mãi tới lúc lên bục lãnh giấy chứng nhận, cô đi phía sau Hoắc Cảnh Hành, thừa dịp lộn xộn, lên tiếng chào hỏi: “Này, đã lâu không gặp.”

Bọn họ lần lượt lĩnh giấy khen, Hoắc Cảnh Hành ngay phía trước cô, bỗng nhiên nhỏ giọng hỏi: “Vừa nãy có thấy chán không?”

“Hả?” Cận Duy Nghi ra vẻ hoang mang, khóe mi khẽ cong lên: “Cậu cũng thấy chán à?”

Hần từ trên cao nhìn xuống Duy Nghi, trong ánh mắt có ý cười khó hiểu, gật đầu.

Khi ra ngoài đã là giữa trưa, Duy Nghi chẳng chút khách khí gọi hần: “Đi ăn với tớ đi.”

Vì vậy tùy tiện chọn một quán ăn nhỏ, lựa vài món thức ăn, thật ra Duy Nghi ăn rất ít, chọn ba món đồ ăn cũng thấy nhiều rồi, khi quả trứng bác cả chua cuối cùng được đưa lên, hai người đều đã buông đũa. Hoắc

Cảnh Hành nhìn cô hỏi: “No rồi à?”

Duy Nghi gật đầu, tiếp tục nói tiếp chủ đề trước đó: “Cậu nói bài tập ngoài trời lần trước, sau đó đi đâu? Thật sự tới sa mạc à?”

Dầu chỉ có chút nước trà đục ngầu của quán ăn, hai người vẫn hàn huyên rất lâu, Duy Nghi thỏa mãn thở dài: “Ngành của bọn cậu thật thú vị. Hèn gì cậu càng ngày càng đen.”

Hắn nở nụ cười lộ ra hàm răng của mình, chỉ có ánh mắt vẫn sáng như sao: “Đúng thật.”

Khi tính tiền, Duy Nghi nói với hắn: “Bọn mình chia đôi đi, đều cầm học bổng mà, nếu không chắc chắn sẽ để cậu mời.”

Hoắc Cảnh Hành có phần cứng đầu, chỉ nói: “Để ta mời đi Đây là phép lịch sự.” Hắn nhất định trả tiền, Duy Nghi cũng chẳng kiên trì, đứng dậy chờ hắn. Cô nghe Hoắc Cảnh Hành nói với nhân viên quán ăn: “Đem chỗ đồ ăn này gói lại đi. Còn chưa động vào đâu.” Lại nói với cô: “Còn chưa động vào đâu.”

Ngay lúc đó, đáy lòng cô bỗng mềm đi, thật ra từ cách ăn mặc cô đã sớm biết gia cảnh của Hoắc Cảnh Hành nhất định không được tốt. Nhưng trong trường đại học sinh viên có gia cảnh không tốt như vậy vốn rất nhiều, song cũng luôn giấu giấu điểm điểm. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, khi còn trẻ luôn có lòng tự trọng kiên cường tới mức đáng yêu, luôn chỉ muốn khoe mặt sáng chói rực rỡ nhất ra với bạn cùng lứa – mấy ai như hắn, thản nhiên nói: “Lãng phí là không tốt.”

Duy Nghi cũng là người hiểu ý, chuyện này vốn không ai muốn nói nhiều, cô lại nói vài lời loanh quanh, cuối cùng tạm biệt hắn: “Hoắc Cảnh Hành, hôm nào tôi mời cậu đi ăn. Số điện thoại cậu ra sao?”

Hắn ngạc nhiên, sau đó cười rất sáng khoái, thoải mái đáp: “Tôi không có di động. Bạn nhớ số phòng ngủ của tôi đi.” Sau đó nói: “Muốn mời tôi đi ăn cũng không khó, chẳng phải bạn hay tự học ở phòng 504 sao? Tôi ở ngay phòng học đối diện.”

Duy Nghi ban đầu còn hơi xấu hổ, nghe xong câu cuối cùng, tâm tình bỗng tươi như lần đầu tiên được hạng nhất toàn khóa, vì vậy phát tay, ánh mắt sáng như ngọc: “Vậy cậu nhớ tìm tôi đấy.”

Cô mang theo bọc trứng bác cà chua trở về phòng ngủ, đặt lên bàn, bắt đầu ngăn người, ngay cả bạn cùng phòng về cũng chẳng nghe thấy. Gia cảnh của cô vốn rất tốt, quen nhìn những cậu con trai khác, tuy không tới mức ai nấy tiêu tiền như rác, song ít nhất cũng như em trai mình, sâu trong lòng vẫn rất kiêu ngạo. Người có lòng tự trọng cao lại càng thích lưu lại ấn tượng hào phóng trước mặt con gái. Song Hoắc Cảnh Hành lại có ánh mắt và giọng điệu thản nhiên tới vậy, cô mở hộp giấy ra, mùi trứng tỏa lên mũi, lại nhớ tới câu nói của hắn “tôi ở ngay phòng học đối diện.” Nói vậy, hóa ra hắn thật sự chú ý tới mình.

Tâm sự của thiếu nữ vốn là vậy, dưới tính cách đặc biệt hơn người vẫn luôn là tâm tư tinh tế.

Hấp dẫn khó tả chắc hẳn cũng là vậy, Duy Nghi nhẹ nhàng phân tích tâm sự của mình, thật đúng là chẳng có lý do gì, không lẽ lại vì một món ăn nhỏ được bọc lại đem về? Chẳng lẽ vì sự giản dị sạch sẽ của hắn?

Thật ra không phải cô thích thấy ánh mắt như vậy, trong vẻ lờ lợ lại có lơ lửng, giống như loại người mà giáo sư môn định giá mình chọn học vẫn nói, bọn họ biết cái gì nên theo đuổi, còn cái gì có thể bỏ qua, coi nhẹ.

Buổi chiều hôm đó từ từ hiểu ra, cho dù sau này dùng trong cuộc sống hóa ra cũng quả thực là vậy.

Cô đem tâm sự tuyệt diệu và đáng yêu đó ẩn thật sâu, mãi tới khi thấy thông báo trên trang chủ của trường học.

4. Chương 4

Cận Duy Nghi tỉnh lại theo tiếng còi tàu, phát hiện thời gian trôi qua thật nhanh. Tàu mở rất vững, lại rất nhanh, chén nước đặt lên bàn, mặt nước vẫn yên lặng như gương. Cô theo dòng người xuống tàu, cả ngày kiểm tra tài chính, nếu mở đầu ra, chắc giờ đang đầy tràn các loại số liệu biểu đồ.

Cô hơi ngửa đầu lên, khẽ đứng lại dưới đường hầm, hai tay ôm trước ngực. Đối diện sân ga có rất nhiều người đứng quây lại, phía sau chiếc tàu lửa đang dừng, hình như có lãnh đạo đang phát biểu. Biểu ngữ màu đỏ thẫm, chữ in màu trắng. Nhiếp ảnh gia mang theo máy móc, đảo quanh đám người.

“Tạm biệt các tình nguyện viên tây bộ, tạm biệt các thanh niên nhiệt huyết vì quốc gia!”

Giọng điệu của lãnh đạo vang lên, những lời này coi như kết thúc, làm dội lên một tràng pháo tay.

Duy Nghi vẫn đứng ở chỗ cũ, những người cùng xuống tàu đã đi hết. Sân ga trống vắng lạnh lẽo, chỉ còn lại một người vẫn đứng nhìn tàu hỏa từ từ chuyển động, còn có một cậu con trai cuối cùng, ôm bó hoa tươi, đứng trên bậc thang, vẫy vẫy tay về phía đám người.

Hàng năm luôn có người mang theo lý tưởng và sự nhiệt tình bước khỏi tháp ngà, lại không hề do dự chui qua một loạt đường hầm, bước trên vùng đất xa xôi lạ lẫm.

Duy Nghi cảm thấy mình là người lương thiện, song khi đó, cô không thể nào nghĩ ra, hoang mang hỏi lại hần: “Vì sao?”

Cha mẹ hần đều là giáo viên trong thị trấn nhỏ, lương lậu bạc bèo. Còn chuyên ngành của Hoắc Cảnh Hành đang hot, rất nhiều đơn vị trực tiếp bỏ qua hội chợ nghề nghiệp tìm tới học viện bọn họ, muốn thu lấy toàn bộ sinh viên trong khoa, lương bổng cũng ở mức nhất nhì trong số những người tốt nghiệp. Mà những sinh viên tài năng buông bỏ công việc, đến làm nghiên cứu sinh ở trường khác, nghe nói là chỉ cần theo giáo sư tùy tiện chọn lấy một cái đề tài, phí sinh hoạt cũng sẽ được bảo đảm.

Về tình hay về lý, hần đều không nên báo danh tham gia kế hoạch Tây bộ. Cô không phản đối hần làm việc có ý nghĩa vì quê hương đất nước, song “tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ”, sau mái nhà nhỏ mới đến mái nhà lớn chứ. Còn hần chỉ khẽ nhún mày, đỡ lấy vai cô. Có lẽ trong suốt năm năm đó, đây là lần duy nhất hần chạm vào cô, lại vô tình chạm phải mái tóc dài của cô. Ánh mắt hần sáng trong như ngọc, hần nói: “Đây là điều tớ muốn làm.” Hần ngừng lại một chút, “Tớ vẫn luôn muốn đi.”

Duy Nghi nghe được, dưới giọng điệu của hần ẩn chứa sự nhiệt tình và xúc động. Một sinh viên nam ưu tú luôn nội liêm, lần đầu không còn che giấu lý tưởng của mình. Mà lý tưởng đó lại đột nhiên khiến Duy Nghi cảm thấy, offer mà người người hâm mộ kia cũng dần dần lui tắt.

Tàu lửa đã đi xa rồi, Duy Nghi xoay người đang muốn đi. Được một quãng, lại thấy một người mặc vest đen đang nhìn về phía mình, vô cùng phong độ, khỏe môi còn mang theo nụ cười nhẹ. Cô vô thức muốn đi khỏi, còn Đường Gia hình hư đã quên chuyện ngày đó hần nghênh ngang bỏ cô mà đi, từ từ nhắc điện thoại thiên gọi cho cô: “Cận Duy Nghi? Đi ăn với tôi nhé?”

Cô từ chối không được, đành đáp: “Tôi còn phải đưa một số tài liệu về công ty.”

Đường Gia đứng đó không nhúc nhích, xung quanh có người đi tới hỏi vài câu, hần lắc đầu, tiếp tục nói vào điện thoại: “Cô có lái xe tới không? Tôi đưa cô về công ty rồi cùng đi ăn.”

Giọng điệu hần từ từ nặng dần, sau đó chậm rãi bước đi: “Tôi chờ cô ở cửa bến.”

Lời nói của Duy Nghi bị hần làm nghẹn lại, ngừng đôi chút, nói một chữ “được”. Nụ cười trong mắt cũng tan biến, thông minh như cô cũng phải bắt đầu suy nghĩ, nên làm sao để ăn cho hết bữa ăn với người đàn ông mà cô cảm thấy chẳng thể đoán trước được này.

Cho dù trong lúc khó chịu Cận Duy Nghi cũng không thể không thừa nhận, người đàn ông lái xe với sắc mặt nặng nề kia quả thực có một phong thái khác, ánh mắt cô thì thoáng đảo qua với chút vẻ sắc bén và kiêu ngạo, song phần nhiều là cố gắng kìm chế, thần nhiên duy trì sự im lặng.

“Ừm, sao anh lại ở đây?” Cô không quen được bầu không khí như vậy, nếu còn không bỏ qua chuyện ngày hôm đó, chắc giữa hai người sẽ càng căng thẳng?

“Em không thấy sao? Đi tiễn các tình nguyện viên Tây bộ.” Đường gia nhìn vào kính chiếu hậu với vẻ hững hờ.

“Có liên quan gì đến anh sao?” Giọng điệu Cận Duy Nghi bỗng trở nên xa cách, khỏe mắt thoáng hiện chút kích động, dưới ánh nắng chiều tô vịnh lại thêm vài phần sắc bén.

“Công ty tài trợ. Anh tới đây xem thử.” Đường Gia dừng xe, tháo dây an toàn. “Đến rồi.”

Hắn mở cửa xe: “Tôi hút thuốc.”

Duy Nghi nhìn hắn qua lớp cửa xe, một bàn tay đặt lên cửa, cô chớp chớp mắt vài cái, hỏi hắn: “Đường Gia, anh liệu có đồng ý đi làm tình nguyện viên không?” Thật sự rất tò mò, song lúc này cũng chẳng còn ai hỏi, chỉ có thể hỏi hắn.

Hắn liếc nhìn cô, không chút thay đổi kìm nén sự tò mò lại, hỏi lại cô: “Em thì sao?”

Cô bị câu hỏi làm cho ngây ra một lúc, bình tĩnh như không nghe thấy, bác bỏ hắn: “Anh chắc chắn sẽ không. Đường Gia, anh không xa được xe tốt.... thức ăn ngon.” Thiếu chút nữa thốt lên từ khiến Duy Nghi khó chịu, vì thể nhanh chóng đổi thành từ khác.

Đường Gia khẽ nhếch cằm, giọng điệu nhẹ nhàng hòa hoãn: “Em không vậy sao?”

Cô thản nhiên cười, phong cảnh thành phố vẫn một màu xám ảm đạm, trong giây lát lại vì một nụ cười mà thêm vẻ quyến rũ: “Đúng thế, em cũng vậy.”

Hơi hoa cỏ thanh mát khiến người ta thoải mái lừa vào trong khóe miệng, có đôi chút từ từ thấm vào trong máu, lại có đôi chút phiêu tán giữa trời chiều. Khi cô hồi tỉnh, thuốc giữa ngón tay Đường Gia đã sắp tới cuối, Cận Duy Nghi vẽ mặt mệt mỏi, ngồi lại trong xe, quay đầu nhìn hắn: “Đường Gia, em mệt lắm, thực sự không còn sức đi ăn với anh. Phiền anh đưa em về nhà thôi.”

Đầu ngón tay hắn hơi co lại, ngay cả trong con người cũng mang theo vẻ rung động, ném một ánh mắt nặng nề về phía cô, mỉm cười có phần nực cười: “Vậy được rồi, anh là lái xe mà.”

Duy Nghi ngồi yên bất động, ngay cả mí mắt cũng không muốn nhấc lên, giọng nói nhu hòa thành khẩn: “Rất xin lỗi, thật sự quá mệt.” Cô vào phòng vệ sinh ở văn phòng tẩy trang điểm, suốt cả ngày, cảm giác phấn son nổi trên mặt thật sự không tốt, đợi tới khi nước lạnh ứa vào mặt mới thực sự thấy thoải mái.

Trên xe cô vừa tẩy bỏ lớp sương khói hương khí hoa hồng nhu hòa, khuôn mặt Cận Duy Nghi nghiêm nghị tắng trẻo thuần khiết, song dưới hốc mắt một màu trắng xanh. Nếu là trước đây, Đường Duy Nghi ắt sẽ cảm thấy con gái như vậy thật quá lời thôi lệch thếch, song giờ thấy cô im lặng ngồi đó, ánh mắt mệt mỏi nhưng thân hình vẫn ưỡn thẳng, thật có vẻ mạnh mẽ đáng yêu.

Hắn mỉm môi im lặng lái xe.

Khi Cận Duy Nghi đi khỏi, vẻ mặt áy náy nhuốm chút mệt mỏi, hơn nữa đã tẩy lớp trang điểm, bộ váy ngắn mặc trên thân, cảm thon nhẹ, trắng tới không ngờ, tất cả đều khiến cô trông thật non nớt. Thật ra cô vẫn còn rất trẻ, có điều vừa tốt nghiệp đại học, song hết lần này tới lần khác lại ra vẻ như người đã vào nghề cả chục năm, ra dáng thành thạo.

Đường Gia vốn hơi ử rũ, chốc lát sau cô lại gõ lên cửa kính chiếc xe thể thao nói: “Lần sau em mời anh, không nuốt lời đâu.”

Cô thật sự rất ít khi nuốt lời, lúc gọi điện tới, giọng nói lười biếng của người đó thân thiết gọi tên cô: “Duy Nghi, anh chờ vài ngày rồi đó.”

5. Chương 5

“Hả, đây là đồ ăn đặc biệt mà em nói?”

Đường Gia có cảm giác như bị mắc lừa, mặt tiền của quán này thật sự rất nhỏ, ngoài dự đoán của hắn. Lô ghế nhỏ như vậy, chỉ hai người hắn với Cận Duy Nghi sợ là vẫn cảm thấy quá nhỏ. Chỗ tốt duy nhất là giữa đông lạnh không cần bật điều hòa, mọi người ngồi chật ních, đầy vẻ háo hức và nhiệt tình với thức ăn ngon.

Duy Nghi đổ dấm chua vào trong đĩa nhỏ cho hần, rồi nhìn em trai nói: “Em tự rót đi.”

Dường như trong ba người, chỉ có cô mỉm cười sáng lạn, lấy dây cột tóc buộc một cái đuôi ngựa vô cùng đơn giản, lại nói với họ: “Ăn nhiều một chút nhé.” Lại bỏ thêm chút dầu vừng vào đĩa của Đường Gia: “Không cần khách sáo.”

Trong mắt hần thoáng hiện vẻ buồn cười, lại nhìn qua Cận Trí Viễn và chị của nó.

Hóa ra chuyện diện mạo thật sự là trời cao thiên vị, hai chị em với khuôn mặt tương tự nhau, nữ thì sáng lạn quyến rũ còn nam trời sinh anh tuấn khiến hần cũng thấy tâm phục khẩu phục.

Kỹ năng bên ngoài của Cận Duy Nghi cũng rất tốt, mỉm cười nói với hần: “Đây là em trai em. Đây, Đường Gia, anh chẳng phải từng ra nước ngoài sao? Hai người trao đổi chút đi.”

Hần còn chưa nói gì, Cận Trí Viễn đã ngẩng đầu lên nhìn vào mắt chị, thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, rồi vừa mỉm cười vừa liếc mắt nhìn Đường Gia một cái: “Đúng vậy, có một số chuyện em thật sự muốn hỏi.” Lại nói tiếp một câu: “Em bảo chị em mang em đến đây.”

Cô không nghe hai người nói chuyện, chỉ nhìn em trai một cái vừa khen ngợi vừa tinh nghịch, sau đó cúi đầu im lặng ăn bánh bao chiên, lớp vỏ ngoài đã chiên vàng, cắn một cái là nước thịt thơm ngon ngào ngạt.

Đường Gia thu cái nhìn này vào trong khóe mắt, thần sắc vẫn thoải mái thong dong, khẽ mỉm cười.

Có điều người tính không bằng trời tính.

Di động Cận Trí Viễn trên bàn rung lên, hần nhìn thoáng qua rồi đứng dậy.

“Em đang ở đâu?”

“Không phải mai mới khám sao?”

“Thi Du Du, em dám về một mình sao? Ở yên đây chờ, anh qua đây.”

Đường Gia thấy được vẻ cảnh cáo trong mắt Cận Duy Nghi, song em trai cô coi như không có gì, đứng dậy, mau chóng đẩy bát ra; “Chị, em về trường đây.”

Cậu trai vóc dáng cao lớn anh tuấn thu hút sự chú ý của đại bộ phận khách hàng trong quán, hần tùy ý vẫy tay với chị, lại gật đầu với Đường Gia: “Gặp lại sau.” Tiếp đó nhanh nhẹn tránh qua các khách hàng ngồi quanh đồng bàn ghế hỗn độn ngoài mặt tiền của cửa hàng, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Cận Duy Nghi xấu hổ nở nụ cười: “Ha ha, thanh niên mà, lại chuyện yêu đương rồi.”

Đường Gia chẳng chút để ý, rót một chén trà cho cô, sau đó mỉm cười: “Duy Nghi, thật ra em cũng còn trẻ mà, cũng tầm em trai em thôi.”

Cô ngạc nhiên buông rơi chiếc đĩa, còn tưởng mình nghe lầm.

Có một số thủ đoạn nhỏ, Đường Gia ngay cả nhìn cũng chẳng cần, cô làm cũng không tốt, né tránh thật non nớt và ngây thơ. Điều duy nhất khiến bản thân suy nghĩ chỉ có vài cái vì sao.

Vì sao nghe xong điện thoại của cô lại lái xe từ ngàn dặm xa xôi tới đây, sau đó lại phát hiện là bữa ăn ba người?

Vì sao mình đã từ chối một lần lại vẫn không biết mệt mỏi, kiên trì chơi trò theo đuổi này?

Mà khiến hần hoang mang là: vì sao cô lại không muốn gặp hần tới vậy?

Hần thần nhiên hỏi câu vì sao cuối cùng đó, sau đó yên lặng chờ đáp án từ cô.

Biểu tình của Cận Duy Nghi cũng thật bình tĩnh, hàng mi tinh tế khẽ nhú lại: “Đường Gia, anh nghĩ nhiều quá. Em thật sự chưa từng nghĩ như vậy.” Ánh mắt lại không hề trốn tránh, thần nhiên đối diện với hần: “Em không phải không muốn gặp anh, có điều người đáng để muốn gặp quá ít, em chưa tìm thấy mà thôi.”

Khóe miệng hần hơi cong lên, dường như khẽ thở dài: “Nói vậy, đó là chuyện so sánh rồi.”

Trong mắt Cận Duy Nghi chợt lóe lên vẻ giận dữ, như những vì sao lấp lánh.

Cô nói từng chữ một: “Đường Gia, lấy chuyện tình cảm ra mà so sánh, thật giống chuyện mà đại thiếu gia anh hay làm.”

Bà chủ quán đi tới, sắc mặt khó xử: “Quán nhỏ đang nhiều người, hai bạn...”

Duy Nghi sảng khoái đứng dậy, chẳng buồn nhìn sắc mặt người đàn ông đang ngồi kia, nói thẳng với bà chủ: “Gói chỗ còn lại lại, tính tiền.”

Bà chủ vẻ mặt vui mừng, tay chân nhanh nhẹn định thu dọn mặt bàn, song giọng nói của người đàn ông vẫn còn ngồi đó lại vang lên, mang theo chút lạnh: “Ai nói sẽ đi? Bà chủ, cho thêm hai phần.”

Hắn cởi áo khoác, thuận tay gác sang bên, cổ để vạt áo không dính đất, trên chiếc áo đen đã dính chút bụi đất rồi. Lại cắn một cái bánh bao vào miệng, giơ một tay ra nắm lấy cô: “Ngồi xuống đi, anh còn chưa ăn no.”

Duy Nghi nhìn hắn, lại nhìn bà chủ vẻ mặt ngơ ngác, nghe giọng nói nặng nề của Đường Gia truyền lại: “Cận Duy Nghi, đừng quá đáng. Dầu sao cũng phải chờ người ta ăn no rồi mới đuổi chứ.” Hắn chẳng buồn ngẩng đầu, mái tóc đen bóng, ăn một cách từ tốn.

Thật không thể tưởng tượng được, Đường Gia lại ăn nhiều như vậy, hai phần đưa lên vẫn không đủ, lại gọi bát bún đậu, hỏi cô: “Em có muốn không?”

Cận Duy Nghi hơi lúng túng, câu nói vừa rồi mà cô thốt lên, thật ra ý cô không hoàn toàn là vậy. Lui lại một chút mà nói, với tính cách của hắn, nếu muốn vứt bỏ quan hệ, không đáng phải nói như vậy, làm tổn thương người lại hại mình.

Hắn rốt cuộc cũng ăn no, theo thói quen giành phần trả tiền, rồi mới đứng dậy: “Đi thôi.”

Xe dừng cách đó không xa, Đường Gia cũng không vội vàng, chỉ hỏi cô: “Chúng ta đi dạo quanh chợ nhé?”

Ánh đèn sắc sỡ lấp lóe, ánh sáng diễm lệ xạ hoa lãng phí, lại nhu hòa khiến hai mắt đều mê say. Cuộc sống nơi thành thị đều như vậy, từ từ khiến người ta nghiện nó, dần dần mất đi sức kháng cự.

“Đường Gia, đã đến giờ sống về đêm của anh rồi à?” Cô đứng yên ở chỗ đó không nhúc nhích, như muốn nhìn theo bóng hắn dời đi.

“Sống về đêm?” Đường Gia ý bảo cô xem thời gian, lại cười cô: “Thật đúng là chẳng biết gì.”

Sớm như vậy, ngay cả chợ còn chưa đóng cửa, mà tầm này hôm qua, mình còn mệt mỏi mang theo một đồng bảng biểu về nhà. Đúng là người ở hai thế giới. Duy Nghi bắt đầu mỉm cười, cùng hắn bước vào chợ.

Song cô không biết cùng một người đàn ông như vậy đi dạo phố có thể làm những gì. Ngay cả đi dạo lung tung ở chỗ bán thực phẩm nhập khẩu ở cửa tầng một, Đường Gia cũng không giục cô, khiến cô càng kinh ngạc là một người đàn ông phong độ không ngờ lại cực kỳ quen thuộc đối với đồ ăn vặt của cô gái. Chắc là nhiều bạn gái lắm, Duy Nghi thầm cười lạnh một tiếng, đang muốn nói, bỗng nghe thấy hắn chỉ vào một que kẹo lớn sắc sỡ màu sắc: “Em gái anh thích ăn nhất đấy.”

“Anh có em gái? Em ruột?”

“Ừ? Em không biết à? Em ấy thích nhất là ăn kẹo như thế, kéo anh đi dạo phố cũng chẳng vì gì khác, vì cha mẹ anh không cho nó ăn.” Người đàn ông đó nở một nụ cười cưng chiều hiếm thấy, dáng vẻ thật hợp với hai chữ “họa thủy”. Nụ cười đó, khiến hảo cảm của Duy Nghi tăng nhiều. Có cũng có em trai, tình cảm đối với em trai em gái có lẽ tương thông. Luôn cảm thấy mình lớn hơn một chút, đương nhiên phải chiều chuộng em nhỏ. Duy Nghi mỉm cười, hỏi hắn: “Em gái anh bao nhiêu tuổi?”

Còn không nghe thấy Đường Gia trả lời, ánh mắt cô bỗng bay xeo tới một quầy hàng không xa, một bóng con trai đang từ từ trôi qua ánh mắt, chậm rãi hòa vào đám người. Thị lực Cận Duy Nghi vẫn rất tốt, cô tin rằng mình vẫn còn nhận ra bóng dáng và mái tóc ngắn thoải mái của Hoắc Cảnh Hành. Đã lâu lắm rồi cô không gặp hắn, tình cảm phức tạp trào lên trong đầu, còn có cả đôi mắt màu rượi lông lánh sắc hổ phách khiến người ta ngây ngất.

Duy Nghi không hề do dự, nghiêng mình nói với Đường Gia một câu: “Rất xin lỗi.” rồi vội vàng đẩy đám người, nhanh chóng đuổi theo bóng dáng kia.

6. Chương 6

Rốt cuộc lại không tìm thấy, Duy Nghi đứng trong khu chợ người qua kẻ, lại, cảm giác mất mát như thủy triều bao phủ lấy ngực, làm trái tim lạnh buốt. Ánh mắt vẫn tìm tòi khắp nơi, như mong rằng đột nhiên có tin vui, còn “tin vui” này chẳng qua chỉ là một cậu trai tới vỗ nhẹ vào bả vai mình, đôi môi mím mành như nhìn thấu cô gái này, nở một nụ cười thoải mái: “Sao thế?”

Vóc dáng hai người đều cao ráo, đứng giữa đám đông ùn ùn di chuyển như cái đinh đóng ngay tại chỗ. Sắc mặt cô gái hơi căng thẳng, thật giống như một tình nhân mất tự nhiên, còn cậu trai đứng bên cạnh lại thật ôn nhu, nhưng đang dỗ dành cô. Duy Nghi không chịu nổi những ánh mắt chú ý đó, khôi phục tinh thần, ưỡn thẳng ngực, nhanh chóng đi ra ngoài.

Đường Gia rốt cuộc cũng ngừng bước, khoe miệng cong lên khiến người ta không biết là cười trúc hay là trầm tư.

Hắn đứng sau lưng cô, bên cạnh là một cái cột đồng lớn, hình ảnh hai người tầng tầng lớp lớp, lần lượt thay đổi, xiêu xiêu vẹo vẹo. Nhìn theo điểm cuối của ánh mắt cô là bóng dáng người con trai kia, hắn bỗng thật muốn thấy ánh mắt đó, nhất định sẽ là vô vàn thân thiết và thấu hiểu.

Đường Gia cùng đợi với cô, im lặng không hề lên tiếng. Hắn muốn xem xem, màn hài kịch người đuổi người này rốt cuộc sẽ kết thúc ra sao, nên càng im lặng. Cận Duy Nghi chỉ nghỉ chân trong chốc lát, sau đó lập tức hạ quyết tâm, nhanh chóng bước đi. Còn người đàn ông phía sau phát hiện mình chẳng thể cười nổi, khoảng cách giữa họ gần thêm một chút, màu mắt hắn lại nặng nề thêm một phần.

Đèn xanh đột nhiên chuyển thành đỏ, còn giọng nói của Cận Duy Nghi lại như lấp bắp, khoảng cách gần trong gang tấc mà cô như mất đi mọi sức lực, cuối cùng vẫn chẳng nói nổi thành lời.

Còn Hoắc Cảnh Hành lại quay người lại, giọng nói trầm trầm: “Tớ đang bảo hình như có ai gọi tên mình thì phải.” sau đó giọng điệu có vẻ như sự ngạc nhiên không kìm nổi, từ từ chảy ra: “Duy Nghi, trùng hợp vậy?”

Nước da hắn màu đồng, so với trước kia lại đen hơn không ít, đàn ông con trai phía nam đều trắng trẻo, ít có người như vậy, cũng vì thế lại càng gây gò. Song hơi thở con trai đầy khỏe mạnh vẫn hệt như trước, mà con mắt khiến Duy Nghi nhưng nhớ khó quên lại càng thâm đậm màu rượu cổ - cô lập tức dùng nụ cười thay thế nhịp tim đang nhanh và loạn dần, thoải mái nở nụ cười với hắn: “Sao cậu lại ở đây?”

Hắn cười, đèn xanh sáng lên, đám người nhanh chóng tiến tới, phảng phất như thời gian khắp bốn phía đã được mở lại.

“Đơn vị có việc, tới đây công tác vài ngày.” Hoắc Cảnh Hành giải thích đơn giản vài câu, rõ ràng là đang gấp, bước chân cũng không tự chủ được, ngừng lại.

Duy Nghi đứng bên nhìn hắn lên xe taxi, xe đi được một quãng rồi lại dừng lại – Hoắc Cảnh Hành bước nhanh tới, lưu lại số điện thoại rồi mới cười trừ: “Thật là, ngay cả chuyện này cũng quên mất.” Còn Cận Duy Nghi lại càng ngạc nhiên, chợt thở phào một tiếng: “Đúng, tớ cũng quên mất đấy.”

Suy nghĩ về quá khứ quá chăm chú, ngay cả cách liên hệ cũng quên không lưu lại, thật không giống bản thân mình. Cô chỉ tự nói với bản thân, đã hơn một năm trôi qua, ngay ở thời điểm không ngờ tới lại gặp được Hoắc Cảnh Hành. Cô cảm thấy lạ là không ngờ vừa rồi mình lại có dũng khí đuổi theo tới đây, nếu như hồi tốt nghiệp, vậy cô chỉ có thể ngồi yên trong phòng ngủ, đón xem hắn đã lên tàu hỏa hay chưa.

Nhà cô ngay ở khu buôn bán, cần quay lại mới về được. Duy Nghi cúi đầu nắm lấy di động, trên màn hình là một dãy số mới được thêm vào, tình cờ đụng phải người qua đường mới lên tiếng: “Xin lỗi.”

“Bạn bè à?” Giọng nói của Đường Gia lạnh lùng vang lên trong tai cô, hai tay khoanh trước ngực, có vẻ bắt cần đòi. Về ngạc nhiên của Duy Nghi phủ kín hai thái dương: “Sao anh còn ở đây?” Lông mi khẽ rung một cái, cười: “Đã đến giờ sinh hoạt đêm của anh rồi à?” Xem ra tâm tình đang rất tốt, ngay cả khi nói chuyện với hắn cũng không phải lúc thì khí thế bức người lúc lại châm chọc khiêu khích; nụ cười nhu hòa bên khoe môi, tựa như đem kẹo ngọt hòa tan trên đầu lưỡi, vị ngọt từ từ tỏa ra.

Trong mắt Đường Gia thoáng hiện vẻ bất ngờ, lại như là kinh ngạc trước vẻ đẹp đó, một lúc lâu sau mới giọng điệu mới dần bình tĩnh lại, song vẫn kèm theo chút khiêu khích: “Sao rồi? Muốn đi cùng à?” Thật ra Đường Gia không hẹn bạn bè đi chơi, chỉ không hiểu sao không muốn thấy biểu tình đó của cô. Giọng điệu càng thêm khiếm nhã: “Đi, tôi mang cô đi xem thử.” Cầm cổ tay cô, thoáng dùng sức, kéo cô đi thẳng về phía trước.

Cận Duy Nghi theo bản năng giãy ra, cảm thấy hẫng thật chẳng ra làm sao cả, mọi người xung quanh huyền não âm ỉ, tiếng nói cô át hẳn tiếng bước chân: “Đường Gia, tôi về đây.” Cô vội vàng đi về, còn giọng nói kia vẫn theo đuôi như hình với bóng: “Vừa rồi là người cô đợi gặp?” Giọng vừa mỉa mai vừa trào phúng khiến Duy Nghi nhớ lại, vừa rồi hẳn đã thấy cả cảnh thất thố lúc đầu và vui vẻ lúc sau của mình, âm thầm thử nài.

Tính khí bị kích dậy, cô từ từ xoay người lại, một lần nữa đứng trước người hẫng. Ánh mắt không chút do dự nhìn thẳng vào cặp mắt như đã mong chờ từ lâu kia, chỉ có điều giữa chúng chẳng có chút hơi ấm nào, cô quật cường bịt kín ánh mắt bằng vẻ lạnh lẽo, lập tức khiến Đường Gia cười khê: “Có phải không?”

“Anh nói đúng lắm, tôi thích người ta suốt năm năm, cho tới giờ vẫn không hề thay đổi.” Cô cuối cùng cũng từ từ thay đổi, lần đầu tiên thẳng thắn thốt lên những lời tận sâu trong đáy lòng, nói cho người trước mắt nghe, phần nhiều, lại là đang nói cho chính mình nghe.

“Đường Gia, từ nay về sau chúng ta đừng liên lạc nữa.” Cô im lặng một lúc, con mắt đen nhánh lóe lên: “Tôi cũng có chỗ không đúng. Anh hẹn tôi, tôi không từ chối quá mức, tuy là nói vì thể diện của anh, tuy nói là vì không muốn làm anh mất mặt, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tôi vẫn có phần vì hư vinh.” Cô mỉm cười thẳng thắn, mái tóc dài rũ xuống. “Điều kiện của anh tốt như vậy...” Lại suy nghĩ cẩn thận một chút, đổi cách nói: “Tóm lại là lỗi của tôi, đã không rõ ràng. Xin lỗi.”

Nàng như tự nói, xong cái lập tức bước đi, trước khi trút hết cơn tức cổ không ngoảnh lại nhìn sắc mặt người đàn ông phía sau - ánh mắt lúc này đã tối dần đi, đôi môi bạc mỏng như một đường kẻ, vừa nắm nhẹ tay lại, em còn chưa rõ ràng sao? Đường Gia mỉm cười tự giễu bản thân, thật ra đây là lần thứ hai bị cùng một cô gái cự tuyệt mạnh mẽ như vậy.

Khi rời khỏi phòng Trà, Cận Duy Nghi nhận được điện thoại của em trai, cô cố ý khiến giọng nói mình trở nên thoải mái hơn, mà trước đó, nhận được điện thoại của đơn vị, lệnh cho cô ra ngoài công tác - thật ra đây vốn không phải phần việc của cô, chỉ có điều trong lúc nhất thời không điều được người khác, theo lý thường phải hỏi ý cô. Duy Nghi vội vàng đáp ứng, thật ra kiểm toán rất vất vả, song giờ cô lại mong càng vất vả càng tốt, như vậy chẳng cần cố sức cũng có thể loại sạch những cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

Thật ra người ta nói chị em tương liên, câu này cũng không hẳn là khoa trương. Song lần này Cận Tri viễn không nghe ra vẻ khoa trương trong giọng nói của chị mình, chỉ hỏi cô: “Chị, mai có một bạn học tới ở nhà em vài ngày.” Xem ra tâm tình còn rối loạn hơn cả cô.

Cô nương theo cuộc điện thoại này mà đi khỏi, lại quay đầu lại, lo sợ không yên, nhìn thoáng qua phòng trà kia, mặt tiền cửa hàng dùng dây xanh trang trí, tạo vẻ thanh tịnh, lịch sự, tao nhã. Nhìn lại đã không thấy người đàn ông ngồi đối diện mình nữa rồi, cũng chẳng có đủ dũng khí để bước vào lại.

Duy Nghi đành gọi điện lại: “Hoắc Cảnh Hành, tớ phải về công ty.” Bên kia không biết đang nói gì, một lúc thật lâu sau, cô gái xinh đẹp đó vẫn nắm chặt chiếc điện thoại, dường như muốn đem giọng nói trong điện thoại khắc sâu nơi đáy lòng. Cô im lặng một lúc rồi nói: “Nhớ giữ liên lạc đấy.”

Xe của cô đậu ở ven đường, ngồi vào trong, bật điều hòa lên, gió thổi khiến sắc mặt trắng bệch. Là đang nhớ tới câu nói: gặp lại chẳng bằng không gặp.

7. Chương 7

Vẫn không ngừng nhớ tới những lời này.

Hắn nói, nơi đó thật sự cần những người như chúng ta. Mọi cơ sở hạ tầng còn đang xây dựng, thi thoảng tớ cũng đến trường học dạy thay, tớ rất thích ánh mắt của bọn nhỏ.

Hắn nói, chỉ có điều mùa đông hơi khổ, món chính chỉ có khoai tây, chỉ có cách đổi cách nấu để ăn.

Hắn nói, nơi đó thiếu nước, muốn lấy nước cần chạy ba dặm mới ra tới giếng.

Cuối cùng, ánh mắt hắn có vẻ rực cháy chỉ thấy ở thanh niên: “Duy Nghi, tớ không định trở lại, nơi đó mới khiến tớ cảm thấy cuộc đời tớ thật sự đáng giá.”

Hắn đưa cô xem ảnh chụp trong ví tiền, đó là một bức ảnh chụp chung, hắn và một cô gái với màu da khỏe mạnh, vây quanh là một đám trẻ con, tất cả đều mỉm cười như chim ưng tự do tự tại nơi chân trời.

Hắn chỉ vào cô gái kia, giải thích với cô: “Bạn gái tớ, cùng đi tình nguyện viên.”

Sau cô gọi điện cho hắn, Hoắc Cảnh Hành nói với cô rất lâu, hắn vốn là người con trai cẩn thận thỏa đáng, hóa ra trong suốt bốn năm năm nay, tâm sự của mình, từng chút từng chút, tất cả hắn đều biết.

Hắn nói: “Duy Nghi, có người sinh ra thích ứng với cuộc sống nơi này tị, chuyện quá khứ không nên để trong lòng.” Hắn nói ra không chút khó khăn, chỉ có điều từng chữ từng chữ một, tốc độ nói vừa chậm vừa nhẹ. “Huống chi, chúng ta trong quá khứ cũng không có gì.”

Rõ ràng chỉ cách một lớp thủy tinh, song cô ngay cả dũng khí đi vào cũng chẳng có, cuối cùng dốc hết chút dũng khí cuối cùng hỏi hắn: “Hoắc Cảnh Hành, cậu đối với tớ, rốt cuộc có...”

Hắn biết cô muốn hỏi gì, dường như cũng biết con gái sẽ xấu hổ, vì vậy cắt ngang lời cô, thở dài khó hiểu: “Tớ vẫn âm thầm thấy giữa chúng ta không thể có gì. Duy Nghi, rất xin lỗi, tớ chưa bao giờ nghĩ theo hướng đó.”

Trong hơn nửa năm, Duy Nghi bận đến nỗi mẹ nhìn mà sốt cả ruột, nếu không giục cô đổi việc thì cũng sắp xếp để cô đi xem mắt. Mắt thấy khai thông tư tưởng cho con gái khó khăn quá, lại bắt đầu quay sang nhờ chồng. Cận Chí Quốc thật ra không cho là đúng, cảm thấy người trẻ tuổi tất nhiên sẽ có lúc bốc đồng trong công việc. Chẳng qua có đôi khi cũng làm bộ hỏi con gái, sau đó nghiêng mặt nở một nụ cười ngầm hiểu với con gái sau lưng vợ.

Có điều Duy Nghi cũng chẳng có nhiều cơ hội về nhà, tất nhiên không phát hiện gương mặt cha càng già đi. Thật ra ngay cả cuộc sống cá nhân cũng đã lộn xộn lắm rồi, ngay cả khi đi chơi với các đồng nghiệp cũng thấy mệt mỏi và buồn chán.

Khi đi hát Karaoke, có người rống to đến mức huyết thái dương âm ầm ầm đau. Duy Nghi không ngồi nổi nữa, tìm một lý do về nhà trước. Cô đứng ở bãi đỗ xe một hồi rồi mới tìm ra chìa khóa xe trong cặp. Một chiếc xe đậu im lìm mé cửa ra, lúc bước qua cô có liếc nhìn một cái, loáng thoáng trông thấy trong xe có hai người, đèn đã tắt.

Cục diện như vậy rất có thể thấy chuyện khiến người ta xấu hổ và chán ghét, cô thoáng xoay ánh mắt đi bước nhanh về xe của mình.

Đường Gia giơ tay bật đèn phía trước lên, hai luồng sáng chói như con mắt mèo ẩn trong màn đêm đen. Theo ánh sáng đó có thể thấy cô gái phía trước đi tới ngồi vào trong xe của mình, sau đó từ từ lái xe rời khỏi, không hề liếc mắt nhìn sang bên này tới một lần. Sắc mặt hắn vẫn thản nhiên nhưng trong lòng càng thêm phiền não. Hắn không tin, chiếc xe này Cận Duy Nghi đã ngồi tới vài lần rồi mà giờ lại có thể làm như không thấy.

Bạn gái bên cạnh thấy hắn ngồi một lúc lâu, không nhin được mở miệng hỏi.

Đường Gia hơi ngạc nhiên, nhớ lại trước đây cô từng nói với hắn: “Người như anh...” Hóa ra mình thật sự là người như vậy, trong lòng cô, thậm chí ngay cả một chút xíu ẩn tượng cũng chẳng có. Còn mình lại hèn mọn tới mức mong muốn dùng vật chất để khiến cô có ẩn tượng. Cứ thế, chẳng phải mình thật sự thành người như vậy trong lòng cô sao.

Hắn quay sang cô gái đang mỉm môi mỉm cười bên cạnh, giật mình gạt bỏ suy nghĩ này, song chỉ còn lại sự buồn bã.

Mà không chỉ có buồn bã, còn có sự lo lắng, lời đồn đại đã sớm trở thành bí mật công khai trong bọn họ, Lời đồn về cha cô – có một số sẽ trở thành tin tức công khai, mà hắn không dám chắc, liệu Cận Duy Nghi có biết chuyện này hay không.

Mặc dù chẳng có căn cứ gì song hần vẫn nghĩ liệu có nên cho cô biết trước một chút, để cô chuẩn bị tâm lý hay không? Việc này hần đã suy nghĩ trong lòng rất lâu, giờ phút này lại càng thêm do dự.

Có khi công ty báo giá sai lệch một chút, song chênh lệch trong đơn đặt hàng sẽ lên tới con số hàng ngàn, hần ngay cả mây cũng không nhần. Còn chuyện này lại khiến hần suy nghĩ hơn nửa tháng. Lời đồn này rất nghiêm trọng, có thể sẽ gây ảnh hưởng lớn tới cô, hần thật sự không chắc chắn.

Tối hôm sau hần vẫn gọi điện thoại, còn mặc áo ngủ, đứng ngoài ban công im lặng nhìn khoảng không gian xanh biếc phía trước. Tối khi điện thoại bắt đầu kêu, tim hần lại không kiềm được, bắt đầu đập nhanh dần, đây là lần đầu tiên hần liên lạc với cô trong nửa năm qua, hần tự nói với mình, lần này chẳng qua chỉ là vì sự quan tâm giữa bạn bè bình thường.

Mà đối phương hiển nhiên không nghĩ vậy, bên này tim đập còn chưa chậm lại, bên kia đã ấn nút từ chối cuộc gọi.

Đường Gia không hề tức giận, chỉ lộ vẻ bất đắc dĩ, cũng không khấn trương, lại gọi lại. Cuối cùng, ngay cả chính hần cũng không biết đã tới giờ nào, bên kia rốt cuộc cũng nhận cuộc điện thoại, giọng nữ vang lên, cố duy trì vẻ xa cách và hờ hững: “Alo, chào anh.”

Mọi tình cảm đều nhường chỗ cho một cảm xúc đơn giản nhất, Đường Gia bỗng nhiên hiểu ra, thật khó mở miệng. Hần biết cảm tình giữa cha con bọn họ vô cùng tốt. Vì vậy hần dùng mọi tâm trí lên việc chọn từ ngữ, nhìn như nói chuyện phiếm, cũng không hề chú ý nói tới lời đồn về Cận Chí Quốc.

Cận Duy Nghi xưa nay vốn rất sâu sắc, hần cẩn thận để lộ ra tin tức, phía bên kia điện thoại, cô mất một lúc lâu mới tiêu hóa xong, mở miệng nói: “Cám ơn người.” Giọng nói rất nhẹ, mơ hồ như một áng mây xanh nơi chân trời.

Đường Gia trầm ngâm một lát: “Duy Nghi, đừng nghĩ nhiều, có một số lời đồn đại không nên tin, anh cũng chỉ thuận miệng nhắc tới thôi.”

Bên kia cười khê một tiếng: “Tôi biết.”

Hần đứng yên ở ban công một lúc lâu, hai tay khoanh trước ngực, làn gió thổi mái tóc ngắn đen nhánh rung rung, đây là lần đầu tiên hần nghe thấy vẻ yếu đuối khó tin trong giọng nói của cô, khiến cho tâm thần đều lơ đãng.

Chỉ có điều hần không thể tưởng tượng được mọi chuyện lại diễn ra hoàn toàn ngoài dự đoán của mọi người. Mà điểm may mắn duy nhất là bản thân mình biết trước được tin, hôm đó đi kiểm tra phát hiện có bạn mình ở đó, mà mình lại đang trong một bữa tiệc xã giao ở thành phố Hải Thiên, ngụm rượu đỏ đã xuống tới yết hầu cũng phải hoãn lại.

Vội vàng rời bàn tiệc, đi tới tìm cô, Cận Duy Nghi khi bị hần gọi xuống từ văn phòng sắc mặt đã tái nhợt, chẳng mang theo cái gì, chỉ mặc một chiếc áo ngắn tay bằng tơ bóng loáng mềm mại, sau đó ngồi trong xe lạnh tới phát run. Hần gơ tay khoác áo khoác của mình lên người cô, nghe cô gọi điện cho em trai. Cô cũng không cố ý nhỏ giọng, trầm muộn tới tận nhần.

Sau này Đường Gia nghĩ lại, chắc hần cô cũng cảm kích mình, thi thoảng hần mời cô đi ăn, hẹn cô đi chơi, cô đều khê từ chối. Đường như không hề chú ý tới, coi hần như bạn tốt. Hần từ xa tới, cô cũng thoải mái tận tình đóng vai trò chủ nhà. Hần cũng không miễn cưỡng cô nữa, cuộc sống bản thân vẫn như trước, chỉ thi thoảng mới hồi tưởng lại cảnh tượng thấy cô ở bệnh viện. Cô như mất hồn lạc phách, mờ mờ mịt mịt đi về phía em trai. Mà em trai cô lại như đổi thành người khác, ôm lấy chị mình, nhỏ giọng an ủi. Hần giật mình, quét định buông tay. Thế giới tinh thần cô đã đủ yếu ớt rồi, không cần mình dùng thêm gì khác làm tăng thêm gánh nặng.

Còn đối với Cận Duy Nghi, thời gian sau khi cha mất kia, nàng như đánh mất mọi năng lực hoạt động, khi nhận được điện thoại của bác Đường hẹn đi uống trà, đầu óc cô vẫn trì trệ mất một lúc, suy tư cẩn thận một hồi lâu mới nhớ ra vị trí phòng trà đó.

Cô ngồi đó khì độ ung dung, trước khuôn mặt được chăm sóc thích đáng, thật ra đã sớm nghĩ nên nói gì. Có điều lời mở đầu của mẹ lại khiến cô kinh ngạc, bác Đường tới cầm tay trái cô, giọng điệu chân thành: “Duy Nghi, cha con xảy ra chuyện, chúng ta đều thật khó vượt qua.”

Ánh mắt mẹ cô có vẻ thấu hiểu sâu sắc mà chỉ có năm tháng mới có thể tạo ra, chân thành nhìn Duy Nghi, nhẹ nhàng nói: “Đã qua rồi, cũng như thời gian mà thôi.”

Bác Đường lại hỏi rất nhiều chuyện nhà, cuối cùng mới nói: “Mọi người định dời tới Trữ Viễn?” Ánh mắt thoáng hiện vẻ thương tiếc, như đang nhìn con cháu của mình.

Duy Nghi gật đầu.

“Thật đáng tiếc.” Bác Đường mỉm cười. “Thằng nhóc nhà bác vẫn rất thích cháu. Bác tới tìm cháu là muốn nói với cháu, đừng vì nhà có chuyện mà tự thêm gánh nặng.” Rồi nhìn Duy Nghi một cái thăm dò: “Như vậy, quan hệ giữa hai người không phải như bác nghĩ?” Trong lời nói có vẻ tiếc nuối, như là bất mãn với đứa con, rồi lại hỏi: “Hả?”

Duy Nghi hoàn toàn không ngờ thái độ của bác Đường lại như vậy, gật đầu hơi cứng nhắc, miễn cưỡng nở nụ cười: “Bác à, bác hiểu nhầm rồi, cháu với Đường Gia chỉ là bạn bè thôi.”

Bà thở dài, vuốt nhẹ lên bàn tay Duy Nghi: “Bác biết rồi.” Sau đó tịnh không nói gì nữa, mãi tới lúc đi khỏi cũng không mở miệng nhắc tới con mình. Chỉ vỗ vỗ vai cô, nhỏ giọng nói một câu: “Bảo trọng.”

8. Chương 8

Đường Gia đem việc làm ăn đưa tới nơi này, có đôi khi trái đất thật quá nhỏ, Đường Gia với Cận Trí Viễn tránh không được, thường xuyên gặp mặt nhau. Có vài thứ Cận Trí Viễn không nhìn được nói thẳng ra: “Đường Gia, cái giá này vốn tôi chẳng mong ai nhận, anh làm cái gì vậy?”

Hắn chẳng chút để ý, liếc mắt nhìn sang một cái rồi cười đáp: “Anh cảm thấy vẫn được mà. Chỉ là kiếm ít đi đôi chút.”

Cận Trí Viễn dở khóc dở cười: “Anh đừng gạt em. Hai danh sách giá cả mà hai nhận nhiều nhất cũng chỉ là làm không, chẳng kiếm được chút lời nào. Bảng chênh lệch giá cả vẫn trong tay em, sao em không biết.”

Đường Gia không nói gì, quay sang bắt đầu gọi điện thoại.

Cận Trí Viễn bất đắc dĩ nói: “Anh cho rằng làm vậy là giúp chị ấy sao?”

Sau này Đường Gia ngẫm lại, hẳn nào có nghĩ nhiều như vậy? Thật ra chỉ mong rằng cô ấy có thể bớt mệt mỏi mà thôi.

Năm tháng thấm thoát trôi qua, sự trưởng thành của Cận Trí Viễn khiến hắn âm thầm kinh hãi, có đôi khi ngồi cùng nhau đàm phán hợp đồng, khí tức nội liễm thâm trầm, thực khiến hắn chẳng còn nhớ nổi thiếu niên anh tuấn như ánh mặt trời kia nữa. Cận Duy Nghi lại học được cách buông lỏng, mọi chuyện trong công ty giao hết cho em trai. Có lần hắn lái xe qua quảng trường, thấy cô đang đỡ mẹ từ từ đi dạo dưới ánh mặt trời. Lần đó bản thân dừng xe lại tới chào hỏi cô, cô nhẹ nhàng thoải mái cười đáp lại mình, cứ như lập tức nhỏ đi vài tuổi.

Hắn chưa bao giờ quanh co lòng vòng với Cận Trí Viễn, thường đều trực tiếp hỏi thẳng: “Chị cậu gần đây ra sao? Có bạn trai chưa?”

Cận Trí Viễn sẽ cười, sau đó khoé mắt hơi cong lên, thông thả đáp lại: “Chưa có, em cũng đang lo chị ấy sắp ế đến nơi rồi.”

Hai gã đàn ông con trai lại thảo luận chuyện này, quả thực có phần không thích hợp, Đường Gia cau mày, ngón tay gõ nhẹ lên ghế sofa, thở dài: “Đúng vậy, đã lâu như vậy rồi. Anh lại tới tìm cô ấy, liệu cô ấy có thay đổi thái độ với anh không?”

Cận Trí Viễn nhìn thoáng qua cô gái trẻ trung xinh đẹp bên cạnh hắn, sau đó khẽ nhếch môi cười: “Em thấy vẫn không đâu.”

Đường Gia bắt đầu uống một ngụm rượu, nhẹ nhàng thổi ra một hơi khói trên ghế sofa sẫm màu, sau đó nói: “Cậu tưởng anh nghĩ đến ngày như vậy sao?” Không hoàn toàn chân thành, khiến người ta khó phân thật giả.

Cận Trí Viễn cúi đầu suy nghĩ, ngón tay đan lại như một ngọn lửa nhỏ. Giọng điệu hần hơi nhạt đi: “Em hiểu.”

Đường Gia thật sự không ngờ, không cần hần đi tìm cô. Cận Duy Nghi ngay rạng sáng một ngày nhiều tuyết, nổi giận dùng điện thoại gọi cho hần. Còn hần lúc đang ở nhà, ngái ngủ mắt híp mắt mở, xem thời gian rồi nhíu mày: “Duy Nghi? Sao vậy?”

Trong giọng nói của cô đã chẳng còn lại chút lý trí nào, tiếng hét sắc nhọn như xé rách màng tai mình: “Anh mau đi ra.” Đường Gia xoay người ngồi xuống, cổ không nói gì khác, chỉ thốt lên hai chữ: “Chờ chút.”

Giọng điệu cô lạnh như băng, mái tóc rối tung, hốc mắt sưng đỏ: “Mẹ tôi vừa mất rồi.” Cô hít phải một hơi gió lạnh, ho khan liên tục. Không giống như đến báo tang với hần, mà càng có vẻ tức giận tới cực điểm, tới tìm hần phát tiết.

Đường Gia im lặng, nắm lấy cô, nửa dẫn nửa ôm cô vào nhà, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Sao lại như vậy?” Bảo vệ ở bên cạnh đang buồn ngủ, bị âm thanh đánh thức. Đường Gia chỉ gật đầu với hần một cái rồi hỏi lại: “Sao lại như vậy?”

Giọng nói của Duy Nghi thật nhạt: “Anh kéo nó đi uống rượu đúng không? Lúc về nó bị tai nạn giao thông, sau đó mẹ tôi bị kích động, không chống đỡ nổi.”

Đường Gia đứng ngây ra, kinh hãi và tức giận giao nhau, nhìn cô từ trên xuống dưới, biết lúc này cô không tỉnh táo song vẫn lạnh lùng mở miệng đáp: “Cho nên cô bảo, bác gái chết, là lỗi của tôi?”

Duy Nghi không nói gì, một lúc lâu sau, từ từ tựa vào bờ vai hần, nhỏ giọng nức nở.

Cô cũng thật chật, chỉ mặc áo ngủ thêm cái áo khoác bên ngoài thôi. Đường Gia ôm lấy eo cô, nhỏ giọng an ủi: “Đi lên rồi nói sau.”

Lúc này trong phòng ấm, Duy Nghi cũng có phần hoảng hốt, từ từ đặt chén nước lên bàn trà, hai tay nắm lại, ngón tay tinh tế tái nhợt lại: “Đường Gia... Em không trách anh. Song giờ em thật sự không biết nên làm gì, bọn họ đều đi rồi. Em sợ lắm...”

Đường Gia đứng dậy, đi qua bàn trà, ngồi xổm xuống cạnh người cô, ôm lấy cô đầy ảm áp.

Ngay khi ôm cô vào lòng, trong lòng hần lại gợn lên ngàn vạn sóng gió, như đã trải qua rất nhiều con đường, rốt cuộc cũng có giờ phút này, vào thời điểm khó khăn đau thương nhất, người đầu tiên cô tìm tới lại là mình.

Trong lúc hần đưa cô về, Duy Nghi không nói một lời, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, cắn nhẹ lên đôi môi, sắc mặt tái nhợt yếu ớt. Khi xuống xe, cô đi trước, không biết có phải vì lạnh không mà hai vai hơi run run. Đường Gia lập tức muốn ôm lấy bà vai ấy, song đi chậm lại vài bước suy nghĩ rồi vẫn quên đi.

Thật ra rất nhiều nhân viên trong công ty họ đều nhận ra hần, khi tới phùng viêng luôn thấy hần đứng bên Duy Nghi đều không khỏi nhỏ giọng bàn tán. Hần ra vào như không có việc gì, cuối cùng Duy Nghi hỏi: “Sắp Tết rồi đấy, anh còn không mau về đi?”

Hần như giờ mới nhớ ra, vì vậy nói với giọng đương nhiên: “Tuyết phủ đầy đường cao tốc rồi, hôm nay chắc chắn không đi được.”

Song đêm hôm đó, Cận Trí Viễn lại vội vàng vàng đi đến chỗ xuống mới của giám đốc Ngô, hình như là có việc gấp. Duy Nghi ngại nhà mình trống trải lạnh lẽo, bị hần nửa lời nửa kéo, cuối cùng đến nhà hần.

Giữa họ thật hiếm khi có thể nói chuyện bình thản như vậy.

Cận Duy Nghi vì uống rượu nên ánh mắt nồng cháy như lửa, hòa cùng chiếc trầm cài đầu trắng như ánh trăng, kiêu diễm tới động lòng người.

Bọn họ nói với nhau rất nhiều chuyện, Duy Nghi như lưỡi nhac tựa vào bên bàn, nghe hẳn kể lại những chuyện trước đây của mình.

Sau lại đổi đề tài, hẳn cẩn thận hỏi cô: “Em vẫn định độc thân tiếp sao?”

Định bảo mình sắp ế rồi sao? Duy Nghi nhủ mày, lại mỉm cười với hẳn, nụ cười tươi tắn đáng yêu.

Giọng nói cô mềm mại như trẻ con: “Ta đã sớm bỏ lỡ người đó. Bỏ lỡ đã lâu rồi.”

Đường Gia lại như nắm được thời cơ buôn bán, hai mắt thoáng hiện vẻ lo lắng, nhẹ nhàng đỡ lấy vai cô, yên lặng hỏi: “Như vậy, em nói cho anh hay, rốt cuộc là em không cam lòng, hay là vẫn còn yêu hẳn?”

Không cam lòng. hay vẫn còn yêu. ?

Đúng vậy, cô không cam lòng, cô bỏ qua nhiều thứ như vậy. Hồi còn đại học, rụt rè cũng được, thẹn thùng cũng tốt, tóm lại cô sẽ không khiến mình trở thành người mở miệng trước, tới sau này, cô tán thưởng chỉ hướng của hẳn, vì vậy càng thêm mê luyến, thật ra trong đáy lòng cũng hiểu, trong cô có rất nhiều vướng bận, vĩnh viễn không cách nào làm như hẳn.

Có đôi khi cô lại nghĩ, nếu có thể cùng hẳn ăn khoai tây suốt một mùa đông, vậy cũng thật ngọt ngào. Nhưng mà... cuộc sống thiếu nước như vậy, mình sao chịu nổi.

Vấn đề đơn giản như vậy lại tựa một tiếng chuông thanh thúy, đánh nát chút ảo mộng cuối cùng trong lòng cô. Thật vậy, giấc mộng của cô tất cả đều đầy vẻ mỏng manh, mơ mộng và tự mình quyến luyến.

Bộp bộp bộp, Duy Nghi lặng lẽ dùng hai tay vỗ lên mặt, mái tóc dài rối tung lên, như một tấm màn đen che phủ khuôn mặt, không dám đối diện với thế giới này.

Còn người đàn ông bên cạnh dường như cũng không muốn buông bỏ, xoay vai cô lại: “Duy Nghi, anh thật sự không tin, em đối với anh chẳng hề có chút tình cảm nào?” Hẳn suy nghĩ một lát, ý cười trên khóe miệng càng thêm rõ: “Cận Duy Nghi, tối hôm đó, em thầm nghĩ đến anh, đúng không?”

Hẳn càng ngày càng nắm chắc, gần như không thể tưởng tượng, cô gái như vậy, trước đây trong trí nhớ, cô gần như không bao giờ thất thố, ngay cả nụ cười lạnh cũng có vẻ tao nhã xinh đẹp khác thường.

Đường Gia càng nghĩ, đáy lòng càng mềm đi. Nếu hẳn sớm nghĩ ra, sớm hiểu được, vậy mấy năm nay, bước đi của cô sẽ không cô đơn đến vậy – hóa ra bản thân mình cũng do quá ích kỷ mà dẫn tới tức giận, tức giận vì cô kiên quyết từ chối, cũng vì vậy nên lại càng phóng túng gấp bội.

9. Chương 9 (hết)

Nếu không phải giờ khắc này, liệu hẳn có như cô không, sai lầm một thời gian dài?

Mà sự tự tin hẳn vừa mới thành lập, chỉ trong giây lát lại bị một câu nói của người con gái đó đả kích tới tột đỉnh.

Cận Duy Nghi nhìn hẳn qua kẽ ngón tay, giọng điệu bàng hoàng thất thố, song mang theo vẻ nhu thuận và thành thực: “Đường Gia, rất xin lỗi, em đối với anh, chắc là không có cảm giác gì chẳng?”

Lại từ chối hẳn, nhưng giọng điệu không ngờ lại là một câu hỏi!

Đường Gia ngày càng thiếu kiên nhẫn, lửa giận từng chút từng chút một bành trướng, túm lấy tay cô: “Em nói cho rõ đi, có thì có, không thì không, cứ thế làm gì?”

Cận Duy Nghi rốt cuộc cũng từ từ thu lại tâm tình, tìm lại lý trí, im lặng đối mặt với hẳn, ánh mắt như thủy tinh quét tới chiếc mũi thẳng lăm lăm mồ hôi của hẳn, không khỏi mỉm cười.

“Đường Gia, thật ra em cũng biết, em nợ anh rất nhiều lời cảm ơn. Không chỉ việc cha em gặp chuyện không may, kể cả khi công ty vừa thành lập, đơn đặt hàng của chúng em đều do công ty của anh chịu phí tổn? Anh không nói, nhưng em đều biết...”

Đường Gia bỗng thô bạo ngắt lời cô: “Anh không muốn nghe những lời này.”

Duy Nghi sững sốt, cười: “Rất xin lỗi, nhưng anh cứ để em nói xong đã, được không?”

“Nếu vậy em nghe tôi nói xong đã. Em muốn đặt trọng tâm lên chuyện đó, vậy tôi nói em hay, em trai em trước giờ vẫn là người hiểu chuyện. Cho dù trước kia tôi giúp hai người, sau này những đơn đặt hàng cậu ta đưa tôi cũng đủ hồi báo rồi. Giờ tôi không muốn nghe chuyện làm ăn với tiền bạc, em nói đi, rốt cuộc em nghĩ ra sao?”

Hắn hơi cau mày, có vẻ anh tuấn và cố chấp, ánh mắt như vậy quả thực rất giống với vẻ mặt Cận Trí Viễn ở sâu trong trí nhớ của Duy Nghi thật tương tự. Cô bỗng nhớ lại như có như không, hóa ra mỗi lần Cận Trí Viễn dùng giọng điệu trêu chọc nói về chuyện của vị công tử phong lưu này, bản thân mình cố ý dùng giọng điệu khinh khỉnh và khiêu khích cũng thật rõ ràng – chẳng lẽ, đây là để ý sao?

Hôm sau bị tiếng mở cửa đánh thức, tới khi mở mắt ra, Duy Nghi thấy một cô bé đang tò mò đứng trước mặt mình, lớn tiếng hỏi cô: “Chị là ai?”

Còn phía sau cô bé là bác Đường đang ngạc nhiên nhìn cô, một lúc lâu sau vẫn không nói nên lời, sau đó lại chuyển mắt sang một người khác vẫn đang ngủ say trên ghế sofa. Giọng điệu vừa vui mừng vừa yêu mến: “Ai da, Duy Nghi, sao cháu lại ở đây?”

Đường Gia bị em gái lay tỉnh, nhất thời còn chưa rõ tình huống, thấy mẹ mình mới ngượng ngùng hỏi: “Chẳng phải mẹ bảo chiều tối mới về sao?”

Bác Đường chỉ hần nói: “Có tuyết lớn, sợ không về kịp nên đành khởi hành sớm.” Toàn bộ sự chú ý đã lại quay lại người Duy Nghi, đau lòng nấn nấn cổ tay cô: “Duy Nghi, sao lại gây thế này?” Đã lâu không gặp song vẫn vô cùng thân thiết, như người một nhà.

Ánh mắt Duy Nghi lướt qua bả vai bác Đường, thấy Đường Gia đang xoa xoa khuôn mặt em gái, nhỏ giọng nói gì đó. Cô hơi nhíu mày, cao giọng kêu hần: “Đường Gia, chẳng phải anh bảo người nhà anh đều ở Văn Đô, không về đâu à?”

Lập tức, ánh mắt hần nhìn lại, đàn ông con trai ba mươi tuổi rồi nhưng lại mang theo vẻ mặt ngượng ngùng của thiếu niên, mãi một lúc lâu sau không nói thành lời.

Bác Đường như hiểu được điều gì: “Duy Nghi, năm nay chúng ta đều qua đây ăn Tết âm, nó không nói cho cháu à?”

Bản tính hần khó sửa, tối hôm qua còn tỏ vẻ đau khổ nói: “Năm nay chắc không về được rồi, ở lại nhà em ăn Tết được không?”

Duy Nghi dụi dụi mắt, ngoài cửa sổ ánh nắng sáng ngời, từng bông tuyết khẽ bay, càng khiến khung cảnh trong trẻo tươi tắn. Mùa đông này, mọi thứ đều đã trôi qua, chỉ có giờ phút này mới cảm thấy thật ấm áp.

oOo

Ngón tay Cận Trí Viễn mang theo một cây bút ký tên, khẽ đảo qua, sau đó ngẩng đầu lên, vẻ mặt rạng rỡ: “Chị, nhà xưởng mới của Đường Gia đã chọn xong chỗ, ngay ở đây.”

“Ừ, chị biết.” Duy Nghi cúi đầu xem xét bức fax: “Sao lại như vậy nhỉ? Ngành điện tử của Trữ Viễn đang có ưu thế, lại có lợi thế về nhân lực, không có lý nào anh ấy lại chọn nơi này.”

“A, vậy à.” Hần đột nhiên mỉm cười, gật đầu hiểu rõ.

Công xưởng ở vùng ngoại thành Trữ Viễn, diện tích cực lớn, nơi công trường ồn ào huyền ảo. Con đường chính đã được tu sửa rất tốt, ven đường còn gieo trồng một số cây lớn, gốc cây rất to, tán cây che phủ xung quanh.

Lúc ra ngoài Duy Nghi đi chiếc giày mới, không biết vì sao, mới đi vài bước đã hơi đau chân, vì vậy càng lúc càng chậm, Bên tai nghe Đường Gia tự giới thiệu về mình, không yên lòng gật đầu lấy lệ. Bước chân vừa rồi, cô dám chắc một mảng da chân đã long ra, giờ mỗi bước đi đều như có người cầm dao cắt một nhát vào miệng vết thương.

Cô không đi nổi nữa, quay đầu nhìn sang chiếc xe.

Đường Gia cũng ngừng lại theo cô, nhìn theo ánh mắt, cười nói: “À đúng rồi, cửa còn chưa xây xong.” Lại như đương nhiên nắm lấy tay cô: “Đi, vào xem phân xưởng.”

“Đường Gia, em không đi nổi nữa, anh đem xe ra đây đi. Em chờ anh ở đây.” Duy Nghi nhăn mặt nhíu mày, nhẹ nhàng kiễng chân lên, không để miệng vết thương lại bị va chạm.

Đường Gia hơi bất ngờ nhìn cô: “Sao vậy?” Hắn mỉm cười thật mê người, ngay cả giọng điệu đều có vẻ hơi khiêu khích.

Duy Nghi bắt chập hình tượng, một tay chống vào hắn, một tay tháo giày ra: “Chân em bị thương rồi.” Nghiêng sang một bên hít một hơi lạnh rồi nhẹ nhàng cắn môi: “Anh xem xem.”

Đường Gia ra vẻ nhận lệnh trở về, lại hơi mỉm cười quay đầu nhìn lại: “Có muốn anh công em không?”

Duy Nghi biết hắn đang đùa, nhướn mày nhìn hắn, yên lặng nói: “Anh không sợ mệt vậy em đương nhiên cũng không ý kiến.”

Còn hắn nhìn cô đầy kiêu ngạo và ngời sáng, sau đó không chút do dự bước lại, khẽ cúi người xuống: “Nào.”

Duy Nghi kinh ngạc, khẽ kéo hắn một cái: “Đừng đùa nữa, lái xe lại đây đi.”

Hắn nắm lấy tay cô, sau đó đặt cô lên lưng, đứng thẳng dậy, từ từ đi về phía chiếc xe. Không cần quá cố sức vì thân thể cô rất nhẹ, lại rất mềm mại, mái tóc dài rũ xuống bên người khiến đáy lòng cũng hòa tan dần như nước. Hắn thầm nghĩ nên mở miệng ra sao, đi tới vài bước, lại dần dần chậm lại.

Cha mẹ Đường Gia đã rất sốt ruột. Con họ đã sớm bước vào tuổi kết hôn, những người cùng tuổi ngay cả cháu cũng có rồi, thế mà nhà mình vẫn chẳng hề có động tĩnh. Đường Gia ngấm lại cũng đúng, bọn họ quen nhau đã lâu, tính từ khi bắt đầu thân cận, hai người đều đã hiểu rất rõ đối phương rồi, chẳng còn gì để trốn tránh nữa.

“Duy Nghi, mẹ anh nói, tới tận bây giờ, thành tựu lớn nhất trong đời anh chính là theo đuổi em. Ngấm lại cũng đúng, đã nhiều tuổi vậy rồi, anh có đuổi cũng chẳng kịp em, thật sự đã già rồi.” Giọng điệu hắn mang theo chút ý cười, từ từ chạm vào trái tim Duy Nghi: “Nếu lúc anh còn trẻ đây hứa hẹn lại phong lưu phóng khoáng mà còn không mê hoặc được em, anh thực sự không trông mong gì rồi.”

Sau đó, hắn hít một hơi thật sâu: “Cho nên, chúng ta kết hôn đi.”

Thời tiết rất tốt, ánh mặt trời ôn nhu chiếu xuống hai bóng người giao nhau. Duy Nghi thấy có công nhân kiến trúc đi qua bên cạnh, không chút kiêng nể nhìn hai người. Sắc mặt cô hơi ửng đỏ, có phần ngượng ngùng, khẽ chôn mặt vào vai người đàn ông đó, mềm mại và hạnh phúc. Sau đó cô gật đầu, như để hắn yên tâm, lại nhẹ giọng nói một câu: “Được.”

Thời tiết tốt như vậy, dẫu có gió bão mưa dông gì nữa cũng chỉ cần tiến về phía trước, chẳng cần quay về.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-bao-mua-dong-cung-chang-ve>